

steriet, som han udtrykte sig, derved fik en Bemyndigelse til at ordne Sagen saaledes, som det tænkte sig, at Rigsdagen vilde give sit Samtykke dertil. Jeg maa nu herved bemærke, at det gif det ærede Medlem ved denne Leilighed som ved saa mange Leiligheder, at han bestandig glemmer den ene Faktor i Lovgivningsmagten, nemlig Kongen, og bestandig substituerer ham med Ministeriet. Jeg veed nok, at det ærede Medlem siger, at det er nogle Snurrepiberier med denne Konge — jeg mener selvfølgelig ikke den nuværende Konge, men Kongehistorien — som det ærede Medlem forleben Dag kaldte det; det var nogle Snurrepiberier, sagde det ærede Medlem, hvorpaa han ikke vilde indlade sig; men jeg maa foretrække at holde mig til, hvad Grundloven siger frem for til det ærede Medlems Opfattelse, om han end nok saa meget betegner Grundlovens Bestemmelser som Snurrepiberier. Jeg vil sige som saa, at hvad end Forudsætningen har været med Hensyn til denne § 25, er det jo Noget, man maa kunne læse sig til ud af § 25 selv, og dersom det ikke kan læses ud af den eller af de Forhandlinger, der gif forud for den, saa kan det ikke hjælpe, at de Herrer skrive det op i en Ministeransvarlighedslov, og hvis det kan læses af § 25 eller af Forhandlingerne, saa er det overflødig at skrive det op i en Ministeransvarlighedslov; thi saa er det Noget, der bliver antaget aligevel. Jeg tror derfor ikke, at det lykkes det ærede Medlem med Hensyn til nogen af Bestemmelserne i § 14 at oplyse, at de ikke skulde være Fortolkninger af Grundloven, der vilde kræve en Vedtagelse paa den i Grundlovens § 95 foreskrevne Maade. — Med Hensyn til § 15 i det foreliggende Lovforslag misforstod det ærede Medlem tilsyneladende noget den Indvending, jeg havde gjort. Min Indvending var ikke just alene den, at dette Vedtagelsen sker paa den i Grundlovens §§ 52 og 53 herfor foreskrevne Maade var skrevet lidt plumpt; men min Indvending gif ud paa, at man overhovedet i denne Paragraf er kommen med en Fortolkning af Grundlovens § 49. Fra mit Standpunkt lægger jeg ikke stor Vægt paa, om det sker paa en mere eller mindre plumpt Maade. Jeg gav blot de ærede Herrer Anvisning paa, at, naar de vilde søge saaledes at faae Grundlovsfortolkninger smuglede ind i Paragrafen, kunde det gøres paa en lidt finere Maade end den her er anvendt. — Jeg kommer nu endelig til at sige et Par Ord om Forslagets § 21. Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at, da han hørte mit Foredrag i Saar, fik han en Fornemmelse af, ligesom om han stod over for Rigsretten igjen, han bemærkede, at det forekom ham, at der i mit Foredrag var paa dette Punkt ligesom Noget, jeg mente var blevet glemt at siges ved Rigsretten, og som jeg nu mente kunde suppleres, at jeg altsaa supplerede, hvad der var blevet sagt i Rigsretten. Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan gen-

give det ærede Medlem denne Kompliment; thi jeg tror ikke, at han egentlig sagde Noget om dette Punkt ud over, hvad han havde sagt i Rigsretten; det var væsentlig en Sjentagelse af den Opfattelse, han der gjorde gjældende. Det ærede Medlem søgte at belære mig om, at, naar man i 1850 var gaaet den Vej, ikke at ville indlade sig paa at sætte en Konto for uforudsete Udgifter, saa var det ikke dermed Meningen, at man vilde give Regjeringen en større Myndighed end den, som vilde blive den aabnet ved en Konto for uforudsete Udgifter, men det var tværtimod Meningen, at man vilde give den en mindre Myndighed. Det kan være fuldstændig rigtigt; det er Noget, som jeg ikke i Diebliffet kan drage i Tvivl. Man troede ganske vist den Gang, at Regjeringens Myndighed vilde blive større ved en saadan Konto end uden den, og det kan der heller ikke være mindste Tvivl om, naar denne Konto blot er tilstrækkelig rummelig og stor, thi saa er det sikkert nok, at Ministeriet i Reglen vilde kunne hjælpe sig paa den nemmeste og bekjæmpeste Maade med den. Det er altsaa ganske sikkert, at det var Meningen den Gang ved at negte en Konto for uforudsetelige Udgifter og henvise Ministeren til at gaa en anden Vej, at søge at begrænse Regjeringens Myndighed. Men derfra er der rigtignok et langt Spring til at slutte, at man skulde have haft den absurde Mening, at ville derved stille Ministeriet i en saadan total Afhængighed af Folkethinget eller Rigsdagen, at man vilde paa den ene Side paalægge det, gjøre det til Pligt at afholde visse Udgifter paa dets eget Ansvar og saa paa den anden Side tillige sige, at det skulde med Hensyn til Bedømmelsen af, om det havde Ret dertil, og hele det økonomiske pekuniære Ansvar derfor, være fuldstændig afhængig af Majoriteten i ethvert af Kamrene. Dertil er der et langt Spring. Nei, det var der aldeles ikke tænkt paa! man havde tværtimod den Tanke, at man vilde overlade til Ministeriet, hvorledes det vilde handle paa sit eget Ansvar. Man erkjendte, at Ministeriet havde en Ret til at afholde Udgifter, der ikke vare bevilgede. Man erkjendte tillige, at det kunde have den Pligt at afholde saadanne Udgifter, og at det kunde være en af de uafviseligste og heliigste Pligter for det; men man søgte ikke den Gang, man tænkte ikke paa at borttage Bedømmelsen af, om Ministeriet i saa Henseende havde forsøgt at opfylde eller opfyldt sin Pligt, fra den Domstol, til hvilken man i det Hele henlagde Bedømmelsen af Ministeriets Adfærd. Det er Noget, som det ærede Medlem skylder Bevis for, at man skulde have haft en saa urimelig og absurd Mening den Gang. Det ærede Medlem sagde, at den Mening var slet ikke saa ubillig, som vi her sagde; det saae man allerbedst deraf, at nu havde vi haft den Regel i 30 Aar, og den havde ikke ført til noget uheldigt Resultat. Men mon dog det ærede Medlem ikke tager fejl i, at den har